

»Vstani, Jožef!“ angel pravi,
 »beži z Detetom od tod
 s sabo Mater sveto vzemi —
 išče namreč vas Herod!“

In v deželo faraonov
 skozi mesta in vasi
 družba tiha v tihi noči
 kakor lahen sèn hiti . . .

Betlehemske otročiče
 seka zjutraj ostri meč,
 Jezusa pa ne doseže —
 ni ga v Betlehemu več.

A. L.



Angelsko omizje.

4. Svetí Stanislav.

Med najodličnejše goste angelskega omizja moramo šteti tudi sv. Stanislava, saj je v nedolžnosti in svetosti popolnoma podoben sv. Alojziju.

Ker vam je življenje tega angelskega mladeniča že gotovo kolikortoliko znano, naj zadostuje, da tukaj opišem le njegovo veliko ljubezen do Jezusa v presvetem Rešnjem Telesu.

Že v šolskih letih je bil vsako nedeljo in vsak praznik pri sv. obhajilu. Vsak dan je bil pri dveh ali treh sv. mašah. Preden je šel v šolo, je vselej obiskal Zveličarja v presv. Rešnjem Telesu in, ko se je vračal iz šole, je šel zopet pred tabernakelj.

Dvakrat v življenju je pa izkusil še prav posebno nenavadno srečo, da je bil obhajan na čudežen način. Takrat mu angeli niso bili le nevidno navzoči, temveč so mu sami takorekoč pogrnili angelsko mizo in sami mu postregli z angelsko hrano.

Ko se je Stanislav šolal na Dunaju, je nevarno zbolel. Silno je želel, prejeti sv. obhajilo; pa tej želji niso hoteli ustreči, ker je stanoval v protestantovski hiši. Pa kar so mu odrekli na zemlji, tega mu ni odreklo nebo. Neko noč, ko se je čutil posebno slabega in zapuščenega, glej — se mu nenadno približa nebeška družba: sv. Barbara pride in dva angela, — en angel nese pres. Rešnje Telo. Ko Stanislav zagleda nebeško prikazen, se hitro vzdigne



Marmornati kip sv. Stanislava.

in dasi zelo slab, spoštljivo poklekne na postelji. Potlej zakliče: »Pokleknite, pokleknite! glejte, sveta Barbara gre z dvema angeloma, neso mi sv. obhajilo!« Če je bil sv. Stanislav že pri navadnem obhajilu ves zamaknjen v plamteči pobožnosti, kako je šele moralo plamteti njegovo nedolžno srce, ko je prejel Kruh nebeški iz angelske roke! — V isti bolezni je bil tudi tako srečen, da se mu je prikazala Marija s svojim božjim Sinom v naročju. Z materno ljubeznivostjo stopi nebeška Kraljica k njegovi postelji in položi k njemu Jezuščka, da ga more objeti, in

božje Dete objema njega. O kolika radost in tolažba! (Ta dvojni nebeški obisk je razviden na sliki v prvi številki našega lista, stran 8.)

Enak čudež je Stanislava osrečil pozneje, ko je potoval z Dunaja v Rim. Ob tem potovanju pride namreč nekoč v cerkev, da bi bil pri sv. maši in pri sv. obhajilu. Pa kmalu zve, da je ta cerkev zdaj protestantovska, in začne se jokati. Pa ne joka dolgo: množica angelov se mu prikaže, in eden ga obhaja; potem zopet izginejo. Mladi svetnik pa, nebeško oveseljen, nadaljuje svoje težavno, 400 ur dolgo potovanje, ki ga slednjič privede do tako zaželenega cilja.

Prelepa je bila smrt sv. Stanislava. Ko je čutil, da se mu bliža zadnja ura, je prosil, naj ga polože na tla. Prošnja se mu usliši in polože ga na tla na rahlo blazino. Ko pride mašnik s sveto Popotnico, svetniku zažari obličje, oči se zaiskre in onemoglo telo se mu radostno poživi. Kako si je v prid obrnil še zadnje trenutke, vidite na sliki. Večkrat se je ozrl na podobico Matere božje, ki jo je imel pri postelji, in jo je poljuboval z veliko udanostjo. Okrog roke je imel ovit molek. Nek pater ga vpraša, čemu mu je molek, ker ne more več moliti. Svetnik odgovori: »To je res, da ne morem, pa spominja me vendar moje dobre Matere.« Pri sebi ima križ in pobožno poljubljuje rane, svojo nedolžno glavico pa nasloni na trnjevo krono. Slednjič se mu prikaže tudi Marija, ki jo spremlja družba svetih devic. Stanislav izdihne svojo lepo dušo tako mirno, da skoraj ne zapazijo trenutka njegove smrti. Prečudno srečno smehljanje se še po smrti razodeva na njegovem obličju. Tako umirajo pravi Marijini otroci in srečni gostje angelskega omizja.

5. Angelska miza v Lurdu.

V evangeliju o prvem Jezusovem čudežu v Kani galilejski se mi posebno ganljivo zdi poročilo: »In Matí Jezusova je bila tam«.

Nekaj sličnega opazujemo tudi še zdaj, da je Marija najrajši tam, kjer Jezus po svojih mašnikih čudežno izpreminja kruh in vino v svoje presv. Telo in Kri, kjer se zbirajo njeni najljubši častilci, srečni gostje angelskega omizja.

Naša Marijina božja pota so ravno zato tako lepa, častitljiva in koristna, ker se v teh Marijinih cerkvah, zlasti ob času romanja, v tako velikem številu deli zakrament sv. pokore in presv. Rešnjega Telesa. Nikjer ni angelsko omizje tako mnogoštevilno nego v teh slavnih Marijinih svetiščih.

Omenim naj le samo izmed vseh najslavnejšo Marijino božjo pot v Lurdu. Tam se tudi na izredno ganljiv način časti presv. Rešnje Telo. Procesije z Najsvetejšim v Lurdu so nekaj pretresljivo veličastnega. Bolniki zaupno kličejo nebeškega Zdravnika, ko gre mimo njih v podobi belega kruha v bliščeči monštranci. In ob taki svečanostni priliki se jih največ ozdravi. Na Marijino priprošnjo je Jezus nekda storil prvi čudež, na Marijino priprošnjo se tudi zdaj zgodi največ čudežev.

S tem nam je pa tudi zaznamovana najkrajša in najvarnejša pot: Po Mariji k Jezusu! Zato je v Lurdu tako častno zasedena angelska miza. V letnem poročilu¹ čitam, da je bilo lansko leto (1912) takih romarjev, ki so se pripeljali na posebnih romarskih vlakih, 246.972, in še več kot enkrat toliko takih, ki so zasebno prišli v Lurd. Obhajencev pa je bilo do 791.000!

Papež Pij X. so nedavno Lurd imenovali »najslavnejši prestol evharistične skrivnosti«.

¹ Annalles de Notre Dame de Lourdes.

